

Visul american

versiunea chick lit

ALEXANDRA ARES, SINGURA AUTOARE ROMÂNCA DE CHICK LIT, VORBEȘTE DESPRE NOUL SĂU ROMAN, INFLUENȚA TATĂLUI SĂU ȘI DESPRE CE ÎNSEAMNĂ SĂ TE IMPUI CA SCRITOARE ÎNTR-O CULTURĂ LITERARĂ MASCULINĂ.

Alexandra își împarte viața între București și New York, între teatru, televiziune și literatură, între două culturi pe care le simte la fel de apropiate și care o definesc în egală măsură. Cunoscută mai ales pentru romanul său de debut, *Visătoarele*, Alexandra revine cu un nou roman lansat la editura Polirom, *Viața mea pe net*.

The ONE: De ce ai ales să îmbrățișezi visul american și ce înseamnă el pentru tine?

Alexandra Ares: America a fost și rămâne o mare provocare pentru mine și pentru oricine dorește să o cucerească, chiar și parțial. Este plină de contraste pe care mi-au trebu-

it ani buni să le înțeleg. O țară unde există o competiție acerbă și o rigoare pentru care am venit destul de nepregătită din România.

The ONE: Care au fost cele mai dificile experiențe din acest punct de vedere?

A.A.: Experiența emigrantului este dificilă prin faptul că, subit, tot ce a reprezentat un suport material, emoțional și moral dispare, tot ce te-a definit devine irelevant și ești obligat să te reinventezi și să iei totul de la zero. Libertatea e maximă, dar și nostalgia pentru ce lași în spate.

The ONE: În ce măsură ți-a influențat traiul profesional faptul că tatăl tău este un cunoscut dramaturg? În ce relație ești acum cu teatrul, prima ta dragoste?

A.A.: Când eram foarte tânără am decis să lucrez în televiziune tocmai pentru a mă afirma într-un domeniu unde nu se putea spune că îl urmez pe tatăl meu, Dinu Grigorescu. Abia în America și mulți ani mai târziu, când m-am simțit departe de el, am decis să mă dedic scrisului, moment descris la modul indirect în romanul meu *Visătoarele*. Stilurile noastre sunt foarte diferite, dar amândoi avem o înclinație spre comedie. Cât despre teatru, rămâne prima dragoste și probabil o să mă întorc la el într-un fel sau altul.

The ONE: În ce măsură te regăsești în personajul principal din *Visătoarele*, care spune povestea unei românce în America?

A.A.: *Visătoarele*, deși scris la persoana a treia, este cel mai autobiografic roman al meu și rămâne volumul meu de suflet pentru că a fost primul. Kitty Roman, eroina, este un *alter ego*, dar unul construit cu o anumită distanță, în care am încercat să încorporez experiența emigranților sensibili și creatori, care este foarte diferită de experiența imigranților pragmatici ce vin în SUA să facă bani.

The ONE: Ai reușit să te impui pe una dintre cele mai competitive piețe editoriale - cea americană. Care sunt ingredientele succesului?

A.A.: Nu pot spune că m-am impus încă pe piața americană, dar pot spune că am spart gheața într-un mod onorabil. Ingredientele succesului sunt să ai o carte de calitate care să fie în același timp captivantă, ușor de citit și care să se distingă cumva într-o piață unde apar 140.000 de titluri noi pe an. Și, ca în orice, este foarte important să ai noroc.

The ONE: Cum s-a manifestat norocul tău?

A.A.: Cred că eram mai norocoasă în România decât în SUA, nu mă consider o mare norocoasă aici, unde nimic nu e ușor. Totuși, am avut norocul să cunosc niște oameni deosebiți, care m-au inspirat, am avut norocul unui succes cu *Viața mea pe net*, care a luat un premiu național și a fost selectat de Midwest Review, cel de-al doilea ca importanță după *The New York Times*, în topul „Reviewers' Choice” în ianuarie 2012.

The ONE: Cum comentezi că, în mediile intelectuale, *chick lit* este considerat un gen facil?

A.A.: *Chick lit*-ul variază foarte mult ca stil și calitate, dar este pus la grămadă sub aceeași umbrelă. Este un gen ușor de citit și pune accentul pe comedie și umor, dar am citit romane minunate și captivante care nu mi s-au părut deloc facile. Orice persoană care face afirmații la grămadă și pune etichete astfel este un snob și un pseudointelectu-

al. Când un autor bărbat scrie un roman, este automat *fiction*, literatură, dar când un autor femeie scrie un roman este cumva o treaptă mai jos, numită *women fiction* (dacă are elemente de dramă) sau *chick lit* (dacă are umor). Când cartea unui autor bărbat descrie o poveste de dragoste, din nou este literatură, când o femeie scrie despre dragoste este *literary romance*. Există foarte multe dezbateri pe această temă în SUA și în Anglia - de la George Sand și George Eliot, multe autoare s-au simțit și se simt descurajate de acest tratament inegal și preferă să scrie sub pseudonim, idee care mă bântuie și pe mine.

În plus, este de necontestat faptul că majoritatea oamenilor dorește ceva de calitate și interesant, care se citește ușor. Ca și în arta contemporană, creatorul de carte are de ales între ciocanul mediilor intelectuale, care încurajează și premiază arta necomercială și experimentală, și nicovala publicului, care nu te citește dacă nu ești relevant și dacă modul în care scrii cere prea mult efort. În esență dilema este Tarkovski vs. *South Park*. Eu zic că ambele stiluri sunt,

în felul lor, excelente.

The ONE: Se poate vorbi de o rețetă după care se construiește un roman *chick lit*? Printre toate speciile acestui gen literar, crezi că ești creatoarea „*emigration lit*”?

A.A.: Probabil, nu m-am gândit niciodată la asta. Romane ale mele nu sunt construite după rețetă și fiecare este foarte diferit. Nu imi plac etichetele pentru că limitează, și în ultimul meu roman, *The Other Girl*, încă nepublicat în România, personajul principal, un bărbat, are un întreg monolog împotriva etichetelor și a superficialității grăbite pe care o implică.

The ONE: În romanul *Viața mea pe net* vorbești foarte ironic despre Craigslist și critici superficialitatea unui astfel de mediu de interacțiune, în schimb servești un minunat *happy end* în stil *chick lit*.

A.A.: Am vrut să am un final fericit pentru că romanul precedent, *Visătoarele*, nu are așa ceva, iar volumul pe care l-am scris după *Viața mea pe net* are un final deschis. Cheia finalului este dată în discuția dintre Emily și Gruber, mogulul din film, când vorbesc despre faptul că pu-

blicul de film (ca și cel de carte) dorește *good entertainment*, o poveste despre eroul care reușește, nu despre banalitățile cotidiene. Din această perspectivă, finalul fericit din *Viața mea pe net* este unul brechtian, cam ca în *Opera de trei parale*, care se termină cu naratorul ce avertizează publicul că, în viața reală, finalul nu ar fi fost neapărat fericit. Eu am avertizat cititorul la mijlocul cărții și unii au observat acest lucru. Practic un fel de pseudo-neintellectualism în tot ceea ce scriu, dar totul este ca un *riddle* atent calculat. Volumul care ilustrează cel mai bine acest stil este *Pulp*, ultimul roman al lui Charles Bukvoski, un maestru literar pe care îl iubesc.

The ONE: Cum te simți ca româncă, autoare de literatură în engleză, în raport cu traduceri-le cărților tale?

A.A.: Simt că aparțin ambelor culturi, cam ca un copil cu doi părinți divorțați, cu drepturi egale de vizitare, între care pendulez neincetat cu egală afecțiune. Cât despre traduceri, aud că sunt ca femeile, dacă sunt frumoase nu sunt fidele și dacă sunt fidele nu sunt frumoase. ●

Ioana Calen

Radler, de la Ciuc

Un love story între limonadă și bere

De sute de ani, în momente bine determinate, bărbații dispar de acasă o oarecare perioadă de timp, pentru a se duce la „o bere”. Fenomenul nu a fost niciodată prea bine înțeles, nici mecanismele sale pe deplin elucidate. Ce se întâmplă în timpul acestor misterioase migrații?

Ce forță misterioasă îi face pe bărbați să-și părăsească temporar cuibul? Și mai ales: cum poți afla despre ce vorbesc ei acolo, la „o bere”? Până acum, doamnele și domnișoarele n-au prea avut acces la aceste taine. Odată însă cu apariția pe piață a Ciuc Natur Radler, lucrurile s-au schimbat. „În ce măsură poate modifica o băutură obiceiurile sociale?”, veți întreba. Iată cum.

În primul rând, Ciuc Natur Radler este un amestec natural și răcoritor de limonadă adevărată (63%) și de bere (37%), propriu tradiției germane. În acest love story îmbuteliat, ambele băuturi oferă tot ce au mai bun. Fericitul cuplu lichid poate fi recunoscut încă de la prima vedere: limonada oferă un aspect tulbure, distins, în timp ce berea potrivește la suprafață un guler discret de

spumă. Ciuc Natur Radler nu conține conservanți artificiali și satisface perfect nevoia pentru un gust natural. Aceasta e cea mai importantă calitate a noii băuturi, care-ți permite să recunoști o bere dintr-o mie. Grație gustului acidulat și răcoritor, dulce-acrișor cu un ușor ton amarui, savoarea limonadei și cea a berii se împletesc într-o armonie deplină.

PRIMUL RADLER PRODUS ÎN ROMÂNIA are calitate înconfundabilă care îl recomandă drept băutura ideală pentru zilele călduroase ale verii. Fie că e consumat acasă ori la o terasă, pe malul mării sau în timpul drumețiilor montane,

Ciuc Natur Radler răcorește și îmbie la conversație. Așadar, doamnelor și domnișoarelor, un gust bun poate să-ți schimbe viața. Iată berea dumneavoastră, care vă poate ajuta să dezlegați cel mai de nepătruns mister al lumii: despre ce vorbesc bărbații la „o bere”? Este posibil să fiți dezamăgite de conținutul acelor discuții, însă cu siguranță conținutul sticlei de CIUC NATUR RADLER se va dovedi de neuitat.